

Sakinah-Michelle Ahmeds tale ved lanceringen af Tuborgfondets rapport om unges håb og drømme

Taler

Sakinah-Michelle Ahmed

Dato

25. september 2024

Sted

Altingets gård, København

Omstændigheder

Talen blev holdt i forbindelse med Tuborgfondets arrangement om unges drømme - et event, der havde til hensigt at kaste lys over, hvad danske unge drømmer, håber og bekymrer sig om.

- 1 Hvis jeg var blevet bedt om at holde denne tale for bare et år siden, havde den set helt anderledes ud.

Men det sidste år har været forfærdeligt. Mit verdenssyn i dag er et helt andet.

- 5 Jeg kan knap nok håbe og drømme for mig selv, når jeg kan se den katastrofe, vi i Danmark er med til at støtte i Palæstina.

Jeg konfronteres dagligt af det. Før-og-efter satellitbilleder, hvor jeg ikke kan se en eneste bygning, der ikke er bombet i stykker. Videoer delt af palæstinensere i

- 10 flygtningelejre, hvor lyden af militærdroner i baggrunden aldrig stopper. Billeder af folk, voksne og børn efter endnu en massakre – og vi skal være heldige, hvis deres lig er i ét stykke.

Jeg levede engang i et mørke, der fjernede al håb i mig. Jeg ved ikke, om det

- 15 overhovedet kunne ses som at leve – for det gjorde jeg næsten ikke. Depressionen brugte håbløsheden til at hive livet ud af mig, indtil der næsten ikke var mere tilbage. Det er lidt sådan, jeg har det nu.

Jeg **plejede** nemlig at drømme. Jeg drømte, at vi levede i en retfærdig verden.

- 20 Drømmen var en tro på, at FN og internationale love, betød noget. Drømmen var, at vi alle har menneskerettigheder. At vi alle har ret til at leve. Den drøm er jeg brat vågnet fra.

Jeg drømmer ikke længere.

25

Jeg er pessimist, fordi jeg har svært ved at være andet. Verden er uretfærdig. I

foråret tog jeg et valgfag om folkeretten. Jeg ville forstå, hvordan vi overhovedet er kommet hertil??? Jeg har brugt mange timer på at sætte mig ind i international lovgivning. Jo mere jeg lærer om, hvordan vores verden hænger sammen. Hvordan vi **fejler** det palæstinensiske folk. Hvordan vi **har fejlet** det palæstinensiske folk, næsten siden FN blev dannet. Des mere pessimistisk bliver jeg.

Håbløsheden følger mig som en skygge og er klar til at blusse op hver time. Hvert minut. Hvert sekund. På trods af det, holder jeg fast i håbet. Det er en kamp i sig selv. Men jeg bliver nødt til det. Pessimismen er en anerkendelse af, hvordan verden fungerer. Håbet er midlet, der giver mig energi til at prøve på at ændre den.

Jeg er ikke politiker. Jeg er ikke diplomat. Jeg er ikke engang færdiguddannet... Men jeg er studerende. Jeg er klog. Jeg har en stemme. Og jeg kan handle. Jeg kan ikke redde verden. Men jeg kan starte et sted. Og hvilket sted er mere oplagt end det universitet, hvor jeg studerer og har min hverdag?

Jeg har fundet et fællesskab i andre studerende, der trods verdens håbløse realitet trodsigt holder fast i håbet og handler derefter. For præcis tre uger siden besatte nogle af dem på fredelig vis den bygning, hvor rektoratet har sit kontor. De mødte massiv og voldelig modstand fra politiets aktionsstyrke. Alene det kunne jeg skrive en hel tale om. Men besættelsen bekræftede mig i, at der er andre, der er lige så påvirkede, som jeg er. Og tager Palæstinas frihed lige så seriøst, som jeg gør.

Det tog Studerende Mod Besættelsen næsten 3 år at få Københavns Universitet til at afinvestere fra virksomheder, der krænker palæstinenseres menneskerettigheder. Det burde ikke være et kontroversielt krav. Men bare i maj i år, troede jeg aldrig, det ville ske.

Alligevel lykkedes det.

Det beviste over for mig, at jeg ikke bare naivt holder fast i håbet, så jeg kan holde ud at leve i denne forfærdelige verden med en ren samvittighed. Det viste mig, at vi kan skabe forandring, når håbet bakkes op med handling. Når man holder fast i håbet, og man handler sammen.

70 Mit universitet er en lille puslespilsbrik i den store verden. Hvad universitet gør og ikke gør, kommer ikke til at ændre verden, eller stoppe hvad der sker i Palæstina. Men vi er trods alt forbundne. Hvis alle andre også håber, og handler derefter, så håber jeg, at det kan ændre noget. At dem med magten til at stoppe vanviddet, er tvunget til at stoppe det.

Jeg nægter, at lade håbløsheden tage over igen.

75 Jeg må tro og håbe på, at vi en dag kan skabe den retfærdige og lige verden, jeg plejede at drømme om. At mit pessimistiske verdenssyn pilles fra hinanden, så jeg føler, at jeg kan drømme igen.

80 Jeg håber, at mit håb, at mine medstuderendes håb, kan sprede sig som ringe i vandet og inspirere andre til at håbe og handle. Ud af medmenneskelighed og af kærlighed. Ikke kun for Palæstina. Men for alle. For vi er trods alt forbundne. Det tror jeg oprigtigt på.

At ingen er frie, før alle er frie.

85

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler.

Kildetype

Digitalt manuskript

90

Tags

Agitationstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/sakinah-michelle-ahmeds-tale-ved-lanceringen-af-tuborgfondets-rapport-om-unges-hab-og-dromme>

95

100